

Sygn. akt: I C 571/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Krzysztof Połomski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Milena Urbanowicz-Wójcicka

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2021 roku w Mrągowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W. kwotę 6.270,03 zł (sześć tysięcy dwieście siedemdziesiąt złotych i trzy grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia

6 listopada 2019 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.817 zł (dwa tysiące osiemset siedemnaście złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie

od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nakazuje ściągnięcie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Mrągowie kwoty 1.455,08 zł (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt pięć złotych i osiem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt **I C 571/20**

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W. wystąpił przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. z powództwem o zasądzenie na jego rzecz kwoty 6.270,03 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 6 listopada 2019 roku do dnia zapłaty, a także kwoty 120 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem kosztów ekspertyzy rzeczoznawczej. Nadto wniósł

o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie podał, że w dniu 6 października 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki B.

o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, który przeprowadził postępowanie likwidacyjne, w ramach którego uznał odpowiedzialność za szkodę

co do zasady i wypłacił na rzecz poszkodowanego odszkodowanie w kwocie

8.117,02 złotych, które w jego ocenie zostało zaniżone. Powód podniósł, że na podstawie umowy cesji nabył uprawnienie do dochodzenia odszkodowania od pozwanego za szkodę

z dnia 6 października 2019 roku. Powód wskazał, że poniósł koszty wyceny kosztów naprawienia pojazdu w kwocie 120 złotych, które były niezbędne dla prawidłowej oceny szkody.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. z siedzibą

w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że prowadził postępowanie likwidacyjne

w sprawie zdarzenia opisanego w pozwie i wypłacił poszkodowanemu kwotę

8.117,02 złotych tytułem celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Nadto podniósł, że poszkodowany nie udokumentował poniesienia kosztów naprawy,

a w szczególności tego, że koszty te przewyższyły wypłaconą przez pozwanego kwotę odszkodowania. Podkreślił również, iż poszkodowany został poinformowany o możliwości dokonania naprawy w warsztacie należącym do sieci naprawczej (...), które objęte

są gwarancją wykonawcy, z której to propozycji nie skorzystał. Zakwestionował również zasadność żądania przez powoda zwrotu kosztów opinii prywatnego rzeczoznawcy jako niepozostającej w związku przyczynowym ze sprawą.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 6 października 2019 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność K. Z.. Sprawca w dacie zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą

w W., który to podmiot przyjął odpowiedzialność za powstałą wskutek w/w zdarzenia szkodę i w wyniku postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz poszkodowanego odszkodowanie w kwocie 8.117,02 złotych.

(bezsporne, a nadto dowód: decyzja odszkodowawcza – k. 13, akta szkody – k. 46)

W dniu 22 października 2019 roku K. Z. zawarł z (...) sp. z o.o.

sp. k. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania przysługującego mu od (...) S.A. z siedzibą w W.

w związku ze szkodą z dnia 6 października 2019 roku w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...).

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności – k. 17-18)

W dniu 11 października 2019 roku została sporządzona kalkulacja naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...), w której łączny koszt naprawy pojazdu został określony na kwotę 14.387,05 złotych.

(dowód: kalkulacja naprawy – k. 14-16)

W dniu 31 października 2019 roku (...) Kosztorys W. P. wystawił fakturę VAT nr (...), obciążając (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. obowiązkiem zapłaty kwoty 14.455,70 złotych.

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 22-24)

Pismem z dnia 5 listopada 2019 roku (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W. – powołując się na prywatną ekspertyzę, z której wynika, że rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wynosi 14.387,05 złotych – wezwał (...) S.A. z siedzibą w W. do dopłaty różnicy w wysokości 6.270,03 złotych w terminie 14 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 19)

Koszt naprawy samochodu pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...), który pozwoliłby przywrócić pojazd do stanu sprzed powstania szkody – przy wykorzystaniu oryginalnych części zamiennych – wynosi 14.387,05 złotych.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa motoryzacyjnego M. P. – k. 63-87)

Sąd zważył, co następuje:

Zgłoszone powództwo w przeważającej części jest zasadne i w tym zakresie zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia komunikacyjnego z dnia 6 października 2019 roku

co do zasady, stąd też nie wymagają szczegółowego odniesienia kwestie związane z podstawami tej odpowiedzialności.

Sporna pomiędzy stronami pozostawała kwestia granicy odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela, przy czym żądanie powództwa zawierało w sobie roszczenie odszkodowawcze dotyczące uzupełnienia dotychczas przyznanego odszkodowania za naprawę pojazdu.

Granice odpowiedzialności za skutki zdarzenia wywołującego szkodę wyznacza

art. 361 kc, który w § 1 stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

W orzecznictwie sądowym za ugruntowany od dłuższego już czasu należy uznać pogląd wyrażony w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego

do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (vide: uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku sygn. akt III CZP 80/11, publ. OSNC 2012/10/112).

Wskazuje się też, że uzyskana tytułem odszkodowania należność może być spożytkowana przez poszkodowanego w dowolny sposób, co oznacza, iż nie musi

on za uzyskaną sumę pieniędzy dokonywać naprawy uszkodzonego pojazdu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 roku sygn. akt I CR 151/88, publ. LEX nr 8894,

a także: A. G. Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania część ogólna, publ. LEX 2011). Wskutek tego uznać należy, iż żądanie zapłaty odszkodowania nie musi być poprzedzone naprawą pojazdu. Wynika z tego również, że dokonanie niepełnej naprawy lub naprawy, której koszt był niższy niż rzeczywista szkoda, nie zwalnia odpowiedzialnego za szkodę z obowiązku wypłaty pełnego odszkodowania.

W przedmiotowym przypadku – wobec zasadniczych rozbieżności stron

co do kosztów naprawy pojazdu i związanej z tym wysokości szkody – na uwzględnienie zasługiwał wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej na okoliczność ustalenia kosztów naprawy samochodu uszkodzonego

na skutek zdarzenia z dnia 6 października 2019 roku, które pozwoliłyby przywrócić pojazd do stanu sprzed powstania szkody. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż kwestia ta wymagała wiadomości specjalnych i miała bezpośrednie przełożenie na ocenę wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Powołany w sprawie biegły sądowy M. P. wskazał, że koszt naprawy samochodu marki B. o numerze rejestracyjnym (...), który pozwoliłby przywrócić pojazd do stanu sprzed powstania szkody z dnia 6 października 2019 roku – przy wykorzystaniu oryginalnych części zamiennych – wynosi 14.387,05 złotych.

W ocenie Sądu opinia biegłego M. P. była przygotowana w sposób fachowy i poparty rzeczową argumentacją, a nadto nie budziła też wątpliwości Sądu pod względem formalnym oraz merytorycznym. Podkreślenia wymaga również, że strony postępowania ostatecznie – po wydaniu opinii uzupełniającej – nie kwestionowały przedmiotowej opinii.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i zapatrywania prawne wskazać należy, iż zasadnym było oparcie wysokości szkody na opinii biegłego sądowego M. P., a konkretnie na ustalonych przez niego kosztach naprawy pojazdu i określenie należnego powodowi odszkodowania na kwotę 14.387,05 złotych. Biorąc pod uwagę dotychczas wypłaconą na rzecz poszkodowanego kwotę odszkodowania (8.117,02 złotych) pozostała część należnego odszkodowania winna wynosić 6.270,03 złotych.

Jedynie na marginesie wskazać należy, iż w świetle wyżej zaprezentowanych poglądów i zapatrywań prawnych wskazać należy, iż istotnego – z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy – znaczenia nie mogły mieć zeznania świadka K. Z.. Biorąc bowiem pod uwagę fakt, iż podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę stwierdzić należy, że bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy był fakt, czy poszkodowany faktycznie naprawił swój pojazd, a jeśli tak, to w jakim zakresie i jaki poniósł z tego tytułu koszt. De lege lata brak jest także podstaw prawnych do nakładania na poszkodowanych obowiązku naprawy uszkodzonej rzeczy, tudzież „zmuszania” do jej naprawiania w określony sposób lub przez określony podmiot. Zgłaszający szkodę uprawniony był zatem zrezygnować z propozycji ubezpieczyciela naprawy pojazdu w warsztacie naprawczym współpracującym z pozwanym bez ewentualnych negatywnych konsekwencji z tym związanych.

Mając powyższe na uwadze – na podstawie art. 415 kc w zw. z art. 805 § 2 pkt 1 kc – orzeczono jak w punkcie I wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo oddalono jako nieudowodnione (pkt II wyroku). Dotyczy to żądania zwrotu kwoty 120 złotych jako kosztów prywatnego kosztorysu naprawy przedmiotowego pojazdu. Wprawdzie odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe

w związku z ruchem tych pojazdów może – stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 roku sygn. akt III CZP 24/04, publ. OSNC 2005, nr 7-8, poz. 117), jednakże w ocenie Sądu powód nie wykazał poniesienia tych kosztów. Przedłożył bowiem łączną fakturę VAT za sporządzenie wielu takich kalkulacji i nie sposób wyprowadzić z jej zapisów wniosku, iż obejmowała ona również wycenę kosztów naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) na skutek zdarzenia z dnia 6 października 2019 roku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc, aprobusz wskazaną w pozwie datę wymagalności świadczenia objętego żądaniem pozwu.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III wyroku – stosownie do jego wyniku – na podstawie art. 100 zd. drugie in principio kpc w zw. z art. 98 § 1, § 1¹ i § 3 kpc

w zw. z § 2 pkt 4 i § 15 ust. 1 Rozporządzenia z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2018r. poz. 265), zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.817 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Wśród udokumentowanych kosztów procesu znalazła się także opłata sądowa od pozwu w kwocie 400 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 600 złotych.

W punkcie IV wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2020r. poz. 755) w konsekwencji przyjętej reguły orzeczenia o kosztach procesu, Sąd nakazał ściąganie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Mrągowie tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych kwoty 1.455,08 złotych.

/-/ sędzia Krzysztof Połomski